

universities of III-IV level of accreditation in the fields of humanities, 73% are women, in the field of "economy and finance" - 67%, social sciences - 75%, pedagogy - 67%, among teachers women in natural sciences only - 45%, among IT - 43%, and among teachers of technical sciences, who after humanitarians are the largest group, women only 13%.

Thus, higher education is characterized by gender inequality, the presence of clearly expressed "male" and "female" specialties, as well as imbalance during career advancement levels, and, moreover, in "women's" specialties, men earn and occupy more there are more management positions, and "male" positions are held by women more difficult to advance or just work.

The cause of such inequality can be consider, firstly, a double load, which have almost all women, except for the hired one labor, they are engaged in housework and maternal, which limits opportunities to professional development and growth; second, gender education, which assumes that the little one children are guided into certain frameworks set by them an article.

As a result, such gender inequality does not work enable a woman to fully use her capabilities, satisfy her ambitions and, as a result, to raise the level of material condition.

Thus, without restructuring psychological landmarks that women can be for a long time successful outside the home, outside the family, as well to compete with men on equal terms, simple it is impossible to carry out the gender process education of society

1. Young K. Women, Science, and Gender Bias. The Boston Globe. October 20, 2007.

2. Female Academic Performance Lies in the Gender Bias. URL: <http://www.brightsurf.com/printfriendly/printage.php>.

УДК 176+796.01

DOI: 10.31733/17-03-2023-619-620

Дмитро ПЕТРУШИН

доцент кафедри
спеціальної фізичної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат наук з фізичного виховання

ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Аспект фізичної культури, через свою точність, використовується, щоб через поняття гендеру, гендерних досліджень, спробувати розібратися з рядом існуючих соціальних і соціально-психологічних проблем.

Фізичне виховання дітей та молоді в основному базується на статевому диморфізмі, в основі якого лежить біологічна відмінність чоловіків і жінок. Визначивши психічні та соціальні ролі чоловіків і жінок, вчені вживають терміни «гендер» і «гендерна відмінність».

Гендер – соціальні ознаки, які приписують жінкам і чоловікам; пов'язані з феміністністю та маскуліністністю соціальної ролі, яких у певному суспільстві очікують від жінок і чоловіків.

Гендерні відмінності – відмінності між людьми, зумовлені їх статевою приналежністю.

Впровадження гендерного підходу в навчальні заклади покликане сприяти подоланню гендерних стереотипів, які заважають успішному розвитку особистості, сприяти становленню партнерських відносин між статями.

Його потрібно розглядати не тільки як сукупність фізичних відмінностей, а й такий соціальний чинник, як виховання. Таким чином, через систему фізичних вправ, що враховує індивідуальні гендерні особливості, можна сприяти формуванню зразків маскуліністності та феміністності як соціальних моделей поведінки молодого покоління.

Ще в стародавніх філософіях освіти можна виділити різні способи навчання дітей різної статі. Відмінності у вихованні хлопчиків і дівчаток визначаються різними ролями і функціями, які чоловіки і жінки повинні виконувати в майбутньому в сім'ї і суспільстві. Різні подальші долі хлопчиків (чоловіків) і дівчаток (жіночок) завжди були в центрі уваги виховання дітей різної статі.

В стародавньому світі система виховання різностатевих дітей базувалася на

традиційному розподілі чоловічих і жіночих соціальних ролей у суспільстві, диференційованому підході, заснованому на видах діяльності, що виключає жінку з сімейного вогнища.

Аналіз наукової літератури дає підстави для висновку, що розвиток фізичного виховання історично зумовлювався соціальними та біофізіологічними факторами. О. Ворожбитова стверджує, що спеціалізовані соціальні категорії є механізмами подолання протиріччя між біологічно обумовленим набором фізіологічних можливостей людини та необхідністю узгодження окремих їх сторін.

Отже, гендерний підхід у фізичному вихованні виступає одним зі складників особистісно орієнтованого підходу до навчання та виховання особистості, урахуваючи її індивідуальні особливості відповідно до статі, сприяє вибору на цій основі оптимального й ефективного змісту, форм і методів навчання й виховання, створює розвивальне освітнє середовище.

1. Круцевич Т. Ю., Захарченко М. О., Марченко О. Ю. Врахування гендерного підходу в процесі занять з фізичного виховання учнівської молоді. К. : Національний університет фізичного виховання і спорту України, 2017. № 3 (1). С. 180-183.

2. Круцевич Т. Ю., Марченко О. Ю. Концептуальні засади гендерного підходу у фізичному вихованні школярів. К. : Національний університет фізичного виховання і спорту України, 2019. № 2. С. 104-114.

УДК 343.54

DOI: 10.31733/17-03-2023-620-622

Вікторія РУФАНОВА

слідчий-криміналіст відділу
розслідування злочинів, скоєних
проти життя та здоров'я особи,
СУ ГУНП у Дніпропетровській області,
кандидат юридичних наук, доцент

ВПЛИВ РАТИФІКАЦІЇ СТАМБУЛЬСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ НА СТАН ПРОТИДІЇ ГЕНДЕРНО ЗУМОВЛЕНОМУ НАСИЛЬСТВУ В УКРАЇНІ

Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (далі Стамбульська конвенція) була ратифікована 20 червня 2022 р. Україна приєдналась до визнання загальноєвропейської мети цього договору: захист жінок від усіх форм насильства, недопущення кримінального переслідування

та ліквідація насильства стосовно жінок і домашнього насильства, яке може бути вчинено також стосовно чоловіків та дітей (хлопців та дівчат) [1].

Ратифікація Стамбульської конвенції є результатом серйозного занепокоєння щодо масштабів та форм поширення гендерно зумовленого насильства. Переважно жінки та дівчата (80 % із загальної кількості постраждалих) піддаються таким формам гендерно зумовленого насильства як домашнє насильство, зґвалтування, сексуальні домагання, злочини «честі», примусові шлюби, каліцтво жіночих геніталій тощо.

Варто зазначити, що ратифікація та набрання чинності Стамбульської конвенції відбулася в період збройного конфлікту, який став наслідком збройної агресії з боку РФ. Дія Стамбульської конвенції поширюється і на період збройних конфліктів та захищає постраждалих від його наслідків, адже саме цей період характеризується тривалими порушеннями прав людини, особливо цивільного населення, у тому числі жінок та дітей.

Після початку повномасштабного вторгнення на територію України набули поширення такі форми гендерно зумовленого насильства, як зґвалтування, погрози зґвалтування, каліцтво статевих органів, сексуальне рабство, у тому числі примусовий шлюб, тортури сексуального характеру, примусова проституція, примусове оголення, сексуальні домагання тощо.

У ст. 4 Стамбульської конвенції зазначається, що сторони угоди засуджують усі форми дискримінації стосовно жінок та повинні своєчасно вживати законодавчих та інших